

[Christmas Møller.]

Valget den 24. April 1929. Og jeg tager disse Kendsgerninger som det, de er.

Jeg kunde ogsaa ønske at sige nogle faa Ord om hele den Valgkampagne, som er blevet ført. Naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at navnlig mit Partis Valgkampagne var rigere paa Løfter end noget andet Partis, saa beder jeg virkelig det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen om f. Eks. at bedømme, hvorledes herinde i Hovedstaden, som dog betyder $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{5}$ af hele Landets Befolkning, Regeringspartierne søgte fra alle Sider at mistænkeliggøre den Stilling, det konservative Folkeparti f. Eks. havde til Kronen, hvorledes man, til Trods for at vi har en Regering, der — hvad jeg senere skal komme til — ustandseligt hele denne Periode igennem har ladet Kronen falde, førte den stærkeste demagogiske Politik imod os andre, som maaske nogen Sinde er set. Man udnyttede efter min Opfattelse de Vanskeligheder, den Frygt, som man maatte have for den kommende Tids Forhandlinger med England, paa en saadan Maade, at man ganske sikkert fik Medløbere ved Valget, som man ikke kan faa ved kommende Valg.

Med Hensyn til disse Spørgsmaal skal jeg da yderligere tilføje: Valget den 16. November var vel ikke alene fremkaldt af en konservativ Ordførers Mistanke om, at Regeringen ikke havde et Flertal bag sig, jeg kunde tænke mig, at der var andre og vægtigere Grunde for Regeringen til at tage Valget just paa dette Tidspunkt. Men det, som i hvert Fald er sket ved dette Valg, er dette, at Landstingets Nej i en stor betydningsfuld Sag fremkaldt et Folketingsvalg — man var inde paa noget lignende i 1919, men det er, saa vidt jeg kan skønne, første Gang, man har set, at en Afgørelse i Landstinget har haft saadanne storpolitiske Konsekvenser.

Jeg siger ikke noget hertil, jeg tilføjer blot, at ogsaa ud fra mine egne Betragtninger kan dette være rimeligt, naturligt, saaledes som de politiske Forhold nu en Gang er og et langt Stykke Tid frem kan komme til at ligge her i Landet. Og jeg tilføjer yderligere, at Konsekvensen heraf kan naturligvis ikke være den, at man siger — og det hævdede jeg ogsaa inden Valget —, at Landstinget skal underkaste sig eller bøje sig, men Konsekvensen maa naturligvis være, at paa det Spørgsmaal, der er Valgets, maa et stort og betydningsfuldt Hensyn tages til, hvordan Vælgerne har talt. Og tænker jeg paa den Lov, som er vedtaget i

Dag af begge Rigsdagens Ting, saa har jeg ogsaa Ret til at sige, at just med denne Valutalovs Vedtagelse er der givet Valget, hvad Valgets er.

Hvis man da gaar videre og spørger os, hvorledes vor Gruppes Stilling vil være i den kommende Tid med Henblik paa den politiske Betydning af Afstemningerne i Landstinget, saa svarer jeg, at Valgene, som har fundet Sted i dette Efteraar, kræver af Regering og Rigsdag Samarbejde og Samvirken, og det maa, som det altid har været, være Regeringens Opgave i ganske særlig Grad at gaa i Spidsen her.

Hvad angaar de Udtalelser, som har været fremsat, endogsaa i nogenlunde officiel Form, om, at Regeringen paatænker Ændringer i Valgloven, saaledes at en ændret Valglov kunde skabe Sikkerhed for et endnu mere rigtigt og retfærdigt Resultat end det, vi faar efter den nuværende Valglov, kan enhver sige sig selv, at mit Parti er rede til at overveje, drøfte og positivt medvirke til saadanne Ændringer. Hvis den højtærede Indenrigsminister samtidig kunde drage Omsorg for at gennemføre det Krav, som mit Partis Ordfører paa dette Omraade, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, og andre, har fremsat om Nedsættelse af Rigsdagsmændenes Antal, vilde en saadan Lov faa en lettere Gang gennem Tingene, end den maaske ellers vil faa.

Jeg tilføjer, at det er en fuldkommen urimelig Kritik, der fra forskellig Side er rettet mod Valgloven, naar man har talt om, at hvis det kommunistiske Parti havde faaet 10 Stemmer færre i København, eller hvis Dr. Leunbach ikke havde stillet sig, o. s. v., saa vilde Mandaternes Fordeling være blevet anderledes. Nej, den nuværende Valglov viser — for første Gang — baade overfor Retsforbundet og overfor det kommunistiske Parti, at den behandler Smaapartier meget, meget bedre, end alle andre Systemer tidligere har gjort.

Jeg tror da, det maa være Regeringens Opgave i den kommende Tid at drage Omsorg for Samarbejde, Samvirken mellem de forskellige Partier til Fremme af rigtigt Lovgivningsarbejde i Landet. Under denne Finanslovbehandling er jo Forholdet dette, at selv om vi i Dag har vedtaget en stor og betydningsfuld økonomisk Lov, gældende maaske for hele Aaret 1933, er man sikkert fra alle Sider enig om — saaledes lød i hvert Fald Talen fra Udenrigsministeren under Valgene —, at det nuværende Valutaattestsystem begribeligvis i det lange Løb ikke vil kunne opretholdes. Det er klart, at vi